

Dr. Losonci Miklós élete, munkássága

Dr. Losonci Miklós (1929-2010) a feleségét, fiait, menyeit, unokáit mérhetetlenül szerető férj és apa, életének 81. évében úgy ment el, mint egy üstökös: fényt, meleget, ragyogást keltve maga körül.

Amíg élt, mindig áradt belőle a szellem izzása, lett légyen szó Petőfiről, Adyról, a magyar, a szentendrei, a nemzetközi művészetéről, a múltról, jelenről és jövőről. Hitte és vallotta, hogy a magyarságnak küldetése van a Kárpát-medencében. Hitét mindig bátran megvallotta: választékosan, szép szavakkal, szenvedéllyel, biztató reménykedéssel; volt, van, lesz magyarság! Káprázatos tudásanyagot gyűjtött össze irodalomról, történelemről, esztétikáról.

Ő maga is gyarapította az egyetemes emberi kultúrát irodalmi, művészettörténeti könyvek és tanulmányok írásával, de versekkel, prózai művekkel és páratlan szépségű, tartalmú szónoklatokkal, méltatásokkal is.

Bárhová hívták, ment, beszélt és tett a helyi kulturális élet fellendítéséért, akkor is, ha kétkedés, lekezelés, ellenszenv gáncsolta.

Dr. Losonci Miklós 1929. október 8-án született Dunaharasztin. Az ELTE-n diplomázott tanárként, 1953-ban, doktorátusát is ott szerezte. Tanári pályafutása során tanított minden iskolatípusban.

A ráckevei Ady Endre Gimnázium tanára volt és 1965-1978 között az igazgatója.

1978-1983 között a Magyar Iparművészeti Főiskola főtitkára volt.

1983-tól 1991-ig a Budapesti Tanítóképző Főiskola docense.

Tíz esztendőn át tanított a Miskolci Bölcsész Egyesületben az Esztétikai Tanszék vezetőjeként és 1997-ben díszdoktora lett.

A Semmelweis Egyetem Testnevelés és Sporttudományi Karán magyar esztétikát tanított a 2005-ben megjelent, tankönyvként elfogadott művéből (Losonci Miklós: Magyar esztétika).

Az országosan ismert művészettörténésznek több mint 50 kötete jelent meg. A Magyar Nemzeti galéria gyűjteményeiről, művészi életutakról írt monográfiákat. Több száz katalógus előszavát írta meg, ezernyi cikke, tanulmánya jelent meg szakfolyóiratokban, újságokban.

Több mint kétezer tárlatot nyitott meg hazánkban és külföldön.

Az Őszi rózsa Wágner Mariskának című regényében egy gulágra hurcolt kislánynak állított örök emléket.

A 2008-ban írott Mátyás a nagy király című drámája feltámadásra vár.

A 2006-ban, 2007-ben és 2009-ben megjelent Magból erdő című köteteiben több mint ezer oldalon keresztül összegezi gondolatait, munkáit, feladatait.

1967-ben megalapította az ország első iskolamúzeumát a ráckevei Ady Galériát, és a váci Hincz Gyula Állandó Gyűjtemény létrehozásában is jelentős szerepe volt.

Az egyik nagy japán kulturális díjjal, a *Tokai Daigakut*-al tüntették ki 1971-ben.

2005. március 15-én Magyar Köztársasági Bronz Érdemkeresztjét kapta.

2008. októberben, Dunaharaszttiban, feleségének Losonci Lillának a kiállításával egyidőben *Pro Urbe* kitüntetés lett.

A Pest Megyében végzett évtizedeken átívelő kiemelkedő tevékenységéért, a megyei oktatásban, a megye művészeti életében betöltött tanári, ismeretterjesztői szerepéért, széleskörű, kiemelkedő publikációs tevékenysége elismeréseként *PEST MEGYE DÍSZPOLGÁRA* lett.

Különösen büszke volt az IBC, Cambridge, England elismerésére, amellyel az *Outstanding Europeans of the 21st century* (a 21. század kiváló európeerje) kitüntető cím tulajdonosa lett az irodalmi tanulmányok kategóriában.

Különböző társadalmi szervezetekben betöltött tisztségei:

- Országos Petőfi Sándor Társaság társelnöke
- Vér és Arany Ady Baráti Társaság alelnöke
- A TIT Pest Megyei elnökségének tagja
- A Szentendre Izbégi Baráti Kör örökös tagja
- A Szentendre Szalon tagja.

Az utóbbi időben egyre több időt szentelt a közművelésre, népszerűsítő írásai jelentek meg, fórumként használta a Szentendre Szalont előadások, viták formájában, küzdött a szentendrei művészek elismertségéért.

Az utolsó lehellel még dolgozott, előadásra készült, tervezte és írta a Magból erdő negyedik kötetét. Számos befejezetlen munkája rendezésre, folytatásra vár.

A magyar nemzet áldozatos harcosa volt, igazi *homo hungaricus*. Nem élt hiába, maradandó alkotásokat és szép emlékeket hagyott maga után.

Gyászolják felesége, Lilla, fiai, menyei, unokái, barátai, tanítványai, tisztelői, olvasói, hallgatói, mindazok, akik ismerték, szerették.

Szentendre, 2010. március 22.